

AYAZ İMRANOĞLU

SEVGİLİMİN ADI

(hekayə)

Ey insanlar, bilin ki, sevgilimin adı... Yox, yox, bunu hələ deməyəcəyəm. Onun badamı gözləri, qaraşın sifəti, sünbül saçı var. Həmişə qabaq - qarşı duranda öz əksimi onun gözlərində görürdüm. Onun gözləri ilə danışardım. Gözlərindən gözlərimə baxırdım. Heç nə deyə bilməsə də məlul-məlul baxan qara gözləri mənə çox şey danışdı.

Bir gün ona ürəyimi açdım. Dinmədi. Onun ağızından çıxan bircə kəlmə sözü eşitmək istəyirdim. Ax, bircə kəlmə danışsaydı... Sakit dayanıb bir-birimizi süzəndə gülümsəyər, mən danışmağa başlayanda kədərlənərdi. Axı niyə? Nə üçün? Bilmirdim.

O, hər axşam coşğun Xəzərin sahilində, qaya parçasının üstündə oturub dənizə baxar, xırda daşları bir-bir dənizə hücüm çəkən dalğaların qabağına atmaqdan həzz alardı. Mən də gələrdim. Salam verərdim. Dinməzdi. Başını tərpedərdi.

Onu sevirdim. Özü də qəlbən. Elə bil həyatım onun bircə kəlmə danışmasından asılı idi. Danışmırdı. Məni sevirdi. Ancaq nədənsə deyə bilmirdi. Bir gün yenə də həmin yerdə görüşdük. Heç xatirimdən çıxmayıb, neçə də çıxsın...

...Xəzər coşub tüğyan edirdi. O, körpə uşaq kimi sahilə doğru iməkləyən ləpələmə məhəl

qoymurdu. Sifəti tutulmuşdu. Çox soruşdum. Heç nə demədi. Barmaqlarını ilk dəfə olaraq əlimə aldım. Dinmədi. Əlindəki hərarət qəlbimə axdı, məni də isindirdi. Dalğalar ayaqlarımızı yalayır. Hər tərəfimiz qumsallıq idi. O, qumu barmağı ilə cızdı. Nazik barmaqları adının ilk hecasını yazdı: "Gül..." Tez də pozdu. Çaş qalmışdım. Adını tam bilmədim. Özlüyümdə hecanın ardına hərflər əlavə etdim. Gülçay, Gülçin, Gülnarə... Üzümə baxdı.

Sinəm tez-tez qalxıb, enirdi. Həyacanlanmışdım. O baxışları indi də unutmamışam. Kövrəldi, kirpiklərindən yuvarlanan yaş damcısı yanağına düşdü. Əlimdən tutdu. Məni qırağa çəkdi. Məni burada qoyub əvvəlki yerinə gəldi. Nəm qumu əli ilə sıgallayıb nə isə yazdı. Mənə baxdı və qaçmağa başladı. Hərəkətlərinin biri sinəsinə düşmüşdü. Biri də arxasında yellənirdi. Sanki məni çağırırdı. "Gül..." - deyərək gücümə çağırırdım və yüyürdüm. Çata bilmədim. O, camaata qarışdı. Tapa bilmədim. İtirdim. Elə öz xoşbəxtliyimi də o andan itirdim. Geri qayıtdım. Xəzərin sahilinə. Oturduğumuz yerdə diz çökdüm. Qumun üstündə əyri-üyrü hərflərlə bu sözlər yazılmışdı: "Mən lalam".

SON